Ч. 97. Пятниця 2 (15) мая 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Забуреня в Хорватиї. — Альбанія і положене в Константинополи. — Справа манджурска.)

На передвчерашнім засіданю угорского сойму перед переходом до дневного порядку обговорював п. Барабаш події в Хорватиї, де як сказав, населене зневажує угорску державу і загрожує житю і майнови Мадярів. Бесідник жадає, аби президент кабінету поробив енерґічні заходи для спиненя тих подій, від котрих лише один крок до революциї. Президент кабінету п. Сель заявив, що в Хорватиї лучили ся вправді в послідних часах поважні і грізні події, умисно і систематично викликувані під ріжними окликами, однако донесеня часописий про їх розміри по більшій части пересадні. Мимо того бесідник не перечить, що они грізні, а друковані відозви в Базилеї і пересилані до Хорватиї не мають нічого иншого на цїли як нарушене угорскої ідеї державної. Президент кабінету впевнює, що бан Хорватиї з найбільшою бачностию слідить ті події і робить всьо можливе. Коли би хорватскі власти не могли спинити розрухів, то войскові команди в Будапешті і Люблянї достарчать войскових сил. То проста байка — говорив Сель — немов би я або бан були чим вязані в тій справі, або немов би у Відни радо то бачено. О всїм, що в Угорщині діє ся, бесідник повідомлює Корону щиро і отверто. Відтак відпирав Сель вість, немов би хорватскі круги удавали ся до австрийского Цїсаря, бо в справах дотикаючих угорских країв нема Цїсаря, а есть лиш угорский Король, котрий має все перед очима угорску державу і угорску ідею державну. Більшість хорватского народа і его провідники осуджують послідні події і жалїють над ними. Вкінци бесідник впевнює, що з цїлим достоїньством і енерґією буде стеречи житя і майна угорских горожан.

З Іпека наспіла вість, що всї посланники вислані до Ґусинє і инших місцевостий, щоби там уложити протест против реформ, вернули домів, не вдіявши нічого. Вчера мали до Іпека вмашерувати войска турецкі. Після инших вістий вимарш войска до Іпека наступить може аж за кілька днів подібно як то стало ся і в Дякові, де войско мало прийти 5 с. м. а вимаширувало в два дні пізнїйше, але нема обави ніякого опору. — З Константинополя доносять, що там в султаньскій палатї Ілдіз пороблено всякі можливі приготовленя против динамітових замахів а сторожу палатову потроєно.

З Пекіну доносять, що посол российский зложив успокоюючу заяву. По одержаню депеш, що Анґлія, Япан і Сполучені Держави наміряють виступити спільно в справі Манджуриї, российский посол оголосив офіциальну ноту, що Манджурия есть вільна для торговлї других держав і паспорти до неї непотрібні.

Справоздане Тов. взаїмних обезпечень „Днїстер“ за X. рік адмінїстрацийний (1902).

З днем 31 грудня 1902 уплинув десятий рік від заснованя Товариства. З чувством вдоволеня, а заразом чувством вдячности за благословене Боже споглянути можемо на осягнені успіхи і постепенний розвій Товариства в протягу тих 10 літ: від 14.337 поліс і 154.519 К премії в першім роцї піднесло ся Товариство до 113.389 поліс і 1,042.253 К річної премії в десятім роцї; колись найменше поміж 31 асекурацийними Товариствами австрийскими, перевисшає днесь наше Товариство 11 инших що-до суми річної премії, огорнуло 3.461 громад в руских повітах Галичини і Буковини, виплатило 3,187.258 К відшкодовань, сплатило фонд основний, кошти заснованя і адмінїстрациї, звернуло членам 219.322 К титулом зворотів і відложило 861.750 К власних фондів. В Господї покладаємо надію, що Товариство наше в будучности ще лїпше розвивати ся буде; о скілько се зависить від ревности, працї і совістности осіб покликаних довірєм Вашим до управи Товариством, запевнити вас можемо, що не перестанемо трудити ся після наших найлїпших сил, знаня і досьвіду, але рівночасно просимо всїх Членів і всїх щирих патріотів працювати для розвою Товариства разом з нами. Коли всї сьвідомі одиниці при кождій

НАД РІКОЮ.

(З российского — Максима Ґоркого).

Раз в осени я найшов ся в дуже критичнім положеню; був без шелюга і без мешканя в містї, до котрого я що-йно прийшов і де не стрінув живої душі.

Продавши в перших днях всї части убраня, без котрих можна було обійти ся, я покинув місто, щоби удати ся до місцевости Усте: були там пристани і в часї плавби горячкове та трудяще житє; але саме в тім часї, в послідних днях жовтня, панувала там пустка і тишина.

Плентаючись так по вогкім піску, я вдивляв ся упрямо в землю, в надії, що найду останок якої-небудь поживи; блукав сам оден серед пустих будинків, здовж тих великих скринь, котрі служать за контори в шопах і на котрих перекупні розкладають товари... і думав, як би то було добре, колиб я був ситий.

В деякім степени культури голод душі лекше заспокоїти як голод тїла. Блукаєш по улицях, окружений будинками з приязним виглядом і можна сказати, не дуже помилившись, з приємним внутрішним уладженем; се може викликати у вас розкішні думки про архитектуру, ґіґієну та богато гарних і мудрих річий; стрічаєте людий одітих тепло і вигідно — є чемні, ввічливо відсувають ся від вас, не бажаючи дізнати ся про ваше сумне положенє. Даю слово, душа голодної людини поживить ся все лїпше та здоровше, як душі ситих; ось і теза, з котрої можна витягнути дуже дотепні висновки в користь неголодних.

Надходила ніч, падав дощ і хвилями тягнув північний вітер. Свистав, перелїтаючи коло контор і пустих склепів, розбивав ся о вікна забарикадованих ґотелїв, пінив филї ріки, котрі з хлюпотом падаючи на набережний пісок і підносячи високо білі гребенї, йшли одні за одними в неспокійну далеч, спинаючи ся зухвало одні по над другими. Здавало ся, що ріка чула недалеку зиму і втїкала перед себе навманя, щоби не дістати ся в неволю ледів, які тої ще ночи під впливом північного вихру могли нею заволодіти. Небо було темне і тяжке; падали безнастанно маленькі, ледви замітні капельки дощу, а загальний сум, який видавала зі себе довкола цїла природа, підносили ще дві білі верби, в нутрі порожні і чудно повикривлювані, під котрими спочивав горі дном перевернений човен.

Човен з діравим дном і два старі, нуждені дерева, позбавлені листи студеним вітром... Навкруги всьо являло ся переможеним, вилюдненим, мертвим і небо плакало вичерпаними слезами... Якась чорна пустиня окружала мене; можна було сказати, що то загальне конане, що за хвилю остану сам оден при житю і що холодна смерть дожидає мене також, за хвилю. А мав я тодї вісїмнайцять років! Гарний вік...

Я йшов перед себе, ступав заєдно по вогкім, ледоватім піску; мої зуби вистукували трелї в честь холоду та голоду, і нагло, глядаючи так безуспішно якої небудь поживи, я найшов ся під одною з пустих шоп, де замітив причакнувшу до землї стать, одіту в жіноче плате, котре дощ докладно приліплював до єї рамен.

Я задержав ся близько і глядів, що она робила. Показало ся, що копала руками в піску яму і старала ся підважити скриню в шопі.

— На що се робиш? — спитав я, нахилившись до неї.

Крикнула придавленим голосом і схопила ся на рівні ноги.

Тепер, коли стояла і глядїла на мене сїрими, широко розкритими очима, з котрих визирав жах, я замітив, що була се молода дівчина, в моїм віці, з дуже милим лицем, та на жаль споганенним рябиною! Була нею зовсїм згиджена, хотяй ямочки по віспі були розложені з дивною симетрією: великі, рівних розмірів, під кождим оком одна, трета значнїйша по середині чола при насаді носа. В тій симетриї можна було пізнати діло артиста, вельми вправного в штуцї поганеня людских лиць.

нагоді ділом і словом будуть попирати наші заходи, коли всі з прихильностию відносити ся будуть завсігди до сеї народної інституциї, тоді стане Товариство на висоті, відповідній силам і численности нашого народу.

Переходячи до огляду діяльности і розвою Товариства в посліднім адміністрацийнім році, зауважаємо, що під взглядом числа позисканих обезпечень був успіх вдоволяючий, а під взглядом приключивших ся шкід і узисканої чистої надвижки був сей рік користнійший від попередних.

В році X адміністрацийнім: прибуло нових обезпечень: 26.624 поліс на 21,249 557 К обезпеч. варт. і 185.717·97 К премії; відновлено з попередного року 97.631 поліс 105,666.150 К обезп. варт. і 940.628·32 К премії, разом видано: 124.255 поліс на 126,915.707 К обезп. варт. і 1,126.346·29 К премії; відчисливши від того сторновані поліси: 10.866 поліс на 10,845.830 К обезп. варт. і 84.092·97 К премії. В р. 1902 важних: 113.389 поліс на 116,069 877 К обезп. варт. і 1,042.253·32 К премії. В році 1901 було тілько: 101.751 поліс на 104,142 099 К обезп. варт і 927.706·88 К премії, отже в X році більше о: 11.638 поліс на 11,926.778 К обезп. варт. і 114.552.44 К премії.

Сума поліс сторнованих обнимає окрім поліс уневажнених задля неплачення премії або виповідження також такі, котрі для зміни обезпечених предметів, зміни премії, речинця, і т. п. уневажнено і заступлено иншими полісами.

Не приняли-сьмо до обезпеченя в році 278 внесків на суму 263.501 К обезпеченої вартости. Виповіли-сьмо членам 163 обезпечень на 132.645 К обезпеченої вартости з премією 1.421 К, члени виповіли нам 190 обезпечень на 160.879 К обезп. вартости з премією 1.191 К.

Побільшило ся число обезпезпечень всіх родів. зарівно будинків, як і движимостий і збіжа, будинків було 102.369 поліс на 105,314.119 К (= 91%) обезп. вартости; збіжа і паші 8.207 поліс на 6,292.643 К (= 5%) обезп. варт.; ин. движимостий 2.813 поліс на 4,463.115 К (= 4%) обезп. вартости.

Всіх будинків єсть обезпечених 262.029, між тим 99.334 будинків мешкальних, 2.269 церквей (на 12.808.579 К обезпеченої вартости і 52.720 К премії) і 1368 приходств (на 7,504.549 К обезпеченої вартости і 49.841 К премії). Необезпечених ще в „Дністрі“ 1 057 церквей (в Архиепархії Львівскій 342, в Еп. Перемиській 537, в Еп. Станиславівскій 178 церквей) і 496 приходств в Архиеп. Львівскій 162, в Еп. Перемиській 224, в Еп. Станиславівскій 110).

Пересічна вартість одного обезпеченя виносить 1.023 К (поперед. року 1.033 К), пересічна премія за одно обезпечене виносить 9 К 19 сот. (попер. року 9 К 11 тот.), а пересічна премія за 100 К обезпеченої вартости 89 сот.

По відчисленю тих обезпечень, що скінчили ся в протягу року і не зістали дальше продовжені, остало з кінцем року 109.205 обезпечень на суму 113,801.812 К обезпеченої вартости в 3461 громадах, положених в 62 повітах Галичини і 8 повітах Буковини, а то: в 216 містах і місточках 16,512.874 К обезп. варт. з премією 142 095·73 К і в 3245 сельских громадах 97,288 938 К обезп. вартости з премією 900.157·60 К. З того було: під твердим покритєм на 8,520.644 К обезпеченої варт. =7·5%, під деревляним покритєм на 21,514.136 К обезп. варт. = 19%, під соломяним покритєм 83,755.262 К обезп. вартости = 73·5%.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 14-го мая 1903.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував почтового радника Йосифа Холодецкого, рахунковим директором і начальником рахункового відділу дирекциї почт і телеграфів у Львові — П. Міністер скарбу іменував в службі удержаня евіденциї катастру податку грунтового евіденцийних урядників II. кл.: Тадея Шумского і Тому Заклїку, евіденцийними ґеометрами I. кл.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старших інжинїрів: Станислава Лозиньского з Тарнова до Львова і Франца Ґоломба зі Львова до Тарнова; інжинерів Леопольда Ґольдмана з Бялої до Тернополя і Адама Моздиневича з Тарнобжеґа до Львова; ад'юнктів будівництва Максимілїяна Матакевича зі Львова до Тарнобжеґа і Еміля Братра зі Львова до Бялої, а практиканта будівництва Павла Криворучку з Тернополя до Львова.

— **В справі дирекциї руского театру** оповіщує виділ „Р. Бесіди“ слїдуюче письмо: Наслїдком внесеної дня 1-го цьвітня с. р. резиґнациї п. Мих. Губчака з директора руско-народного театру, постановив виділ „Рускої Бесіди“ у Львові розписати конкурс на се становиско з речинцем до 20 цьвітня с. р. На підставі надісланих оферт розпочав виділ переговори про обняте дирекциї з п. Осипом Стадником, звістним артистом і режісером нашої сцени. По переведених устних условинах з п. Стадником, відступив п. Мих. Губчак дня 28 цьвітня від своєї резиґнациї, а в слїд за тим зрезиґнував п. Осип Стадник дня 29-го цьвітня в дорозі телеграфічній з дирекциї, повіреної єму дорогою конкурсу, що опісля ще і у власноручнім письмі до виділу поновив, заявляючи притім, що „супротив цофненя резиґнациї п. М. Губчаком, уважає свою кандидатуру за безпредметову“. Наслідком того увійшов виділ в переговори з п. Мих. Губчаком що-до поновного обнятя дирекциї руско-нар. театру, а користаючи з сеї нагоди, постановив змінити деякі точки попередно обовязуючої умови з п. М. Губчаком, через що остаточне рішене виділу протягло ся до 7 с. м., а умова поміж обома сторонами, т. є „Рускою Бесідою“ у Львові, яко власником театру, а п. Мих. Губчаком, яко єго директором, доконана зістала в присутности сьвідків на дни 9 с м. — Подаючи се до прилюдної відомости, зазначує виділ, що доси не оповіщував сего длятого, бо, як з протоколів засідань ствердити можна, остаточне полагоджене доконане зістало доперва дня 7 мая, зглядно 9 мая і то одиноко з повисших причин, а не під впливом якоїсь пресиї зі сторони дружини руско-народного театру, про яку доносить одна з львівских часописий, а тим менше під впливом личних напастий тої часописи. — Від Виділу „Рускої Бесіди“ у Львові дня 11 мая 1903. *Волод. Шухевич*, голова товариства, *Олекс. Темницкий*, член виділу.

— **Іспити на секретарів в громадах міских** зложили: Петро Мац з Каньчуги, Якинт Вітек з Криниці, Іван Максимович з Камінки струмилової, а на контрольорів взглядно на касиєрів зложили іспити: Юлїян Вербах з Гусятина і ті самі що повисше.

— **Велика крадіж.** До помешканя Симона Шіссельбурга, пекаря при ул. Шпитальній ч. 12, добули ся вчера вечером злодії і забрали 2400 корон готівкою, золотий годинник з ланцушком вартости 340 корон, срібний годинник зі золотим ланцушком вартости 280 корон і книжочку каси ощадности на 2000 корон.

— **Маґазин пороху** у Вишенцї коло Янова — як донесли львівскі часописи — мав оногди вилетїти у воздух, при чім мало згинути троє людий. Причина вибуху незвістна.

Дівчина гляділа на мене і згодом жах, який пробивав ся з єї очий, щез... Порушила пісок руками, натягнула ліпше на волосе подерту хустку, задрожала і вирекла:

— Ти, гадаю, мав би також охоту щось з'їсти... Так копай.... мене вже руки болять... Там — вказала головою на скриню — є певно хліб.... а може яке мясо. Та шопа є щодень отворена.

Я став копати. Она, приглянувшись менї уважно, сїла поруч мене і стала менї помагати.

Ми працювали тихо. Не можу тепер сказати напевно, чи в тій хвили приходили менї до голови карний кодекс, засади моральности, поняте власности і подібні річи, про котрі в ніяких обставинах житя не треба забувати по думці образованих людий. Але що хочу бути як найбільше правдивим, мушу признати, що я був так перенятий своєю задачию зрабованя скрині, що забув про всьо, думаючи лише, що там в середині може находити ся.

Западав вечір. Темрява, вогка і дїймаюча — кріпшала, спowиваючи нас щораз грубшою заслоною. Филї немов ударяли з більшою силою, як перед хвилею, дощ бубнив сильнїйше і швидше по дошках пустих канторів. Не дуже далеко відзивав ся слабий голос хлопавки нічного сторожа.

— Є дошка чи нема? — спитала дівчина тихо. Я не розумів, о що їй ходить.

— Питаю ся, чи є дошка під скринею? Як є, то шкода нашої роботи. Викопаємо діри, а там груба дошка стане нам на перешкоді. Як єї вирвеш? Ліпше може виломити колодку... Здаєсь, не дуже сильна...

Добрі гадки рідко навідують жіночі голови; однак і се часом лучає ся. Я оціняв завсігди добрі помисли і завсігди старав ся витягнути з них можливу користь....

Намацавши колодку, я скрутив нею і урвав разом з ланцушком, котрий єї держав. Моя співробітниця схилила ся швидко, як вуж втиснула ся до скрині крізь отвір, що йно під несений і вже в середині висказала менї заслужену похвалу.

— Чудесно, мій хлопче!

Мала похвала женщини є для мене дорожша чим довга промова мужчини, хотяй би був такий красномовний, як всі бесїдники старинного і новочасного сьвіта.

Але тоді я був в гуморі менше ввічливім, як нинї, і не зважаючи на похвалу моєї приятельки, спитав неспокійно:

— Є там що?

Монотонним голосом стала вичисляти відкритя.

— Кіш з бутельками.... порожнї мішки.... парасоль.... зелізна коновка.

Все то разом не надавало ся до їди. Моя надія розвіяла ся. Але нагло она закликала з радостию:

— Го, го, ось і є!...

— Що таке?

— Бохонець хлїба.... округлий бохонець.... лише мокрий.... Уважай....

Наперед покотив ся бохонець хлїба, а за ним вискочила моя жвава товаришка. Я влупав вже кусник, підніс до рота, жвякаючи завзято....

— Но, дай же і менї кусник.... скоро.... а потім ходім звідси.... Де могли би ми схоронити ся?

В темряві розсмотрила всьо навкруги. Було холодно, темно, понуро....

— Бачиш, там перевернений човен... Як би там пійти...

— Ходім!

Ми звернули ся в тамту сторону — ідучи, лупали кусники хлїба і наповняли рот. Дощ змагав ся, ріка ревіла. Протяжний і пронизуючий свист, не знати звідки, відбивав ся о наші уха. Можна сказати, що то якесь таємне і могутнє єство так сьвище, глузуючи з усеї природи, з людий та їх порядків, з того понурого сумерку осени та з нас двоїх що були єго героями.

Душу опановував сум і жах під впливом того дикого витя; та проте я споживав хлїб захланно, в чім не уступала менї зовсім дівчина, що йшла поруч мене.

— Як зовеш ся? — спитав я, сам не знаючи, чому.

— Наташа — відповіла коротко, не перестаючи їсти.

Хвилю глядів я на неї уважно; серце стискало ся менї болїсно; я споглянув в темряву перед себе і здавало ся менї, що злобне лице моєї судьби усьміхало ся загадочно, глумливо...

— — — — — — — — — — — — —

На дошки човна падав дощ без упину, а єго веселий відгомін наводив нам дивно сумні гадки. Вітер вив, продираючи ся крізь діри в стінах і крізь отвір від ланцуха. Филї ріки розбивали ся о береги, ударяючи розпучливо і монотонно, немов оповідали щось нестерпно сумного і страшного, чим були перенятї аж до бридї, перед чим хотїли би утечи, а про що однак мусїли говорити. Шум падаючого дощу мішав ся з відгомоном реву филь, а над перевернениим човном уносило ся щось як віт-

— **Вісімдесять літ служницею.** Незвичайно рідкий і одинокий в своїм роді ювилей обходила в Моравскім Шільдбергу 96-літна незамужна служниця Анна Шембера з Германич, повіта Ляндскрон. Она служить вже через 80 літ вірно і щиро в родині якихсь Кенігів. Старенька служниця єсть ще зовсім здорова на души і тілі і не чує ще тягару старости. Она ніколи не хорувала і памятає всілякі події з найдавнійших часів. Матір еї теперішного господаря пані Роза Кеніґ має 73 літ, а еї сина Франца, котрому тепер 55 літ, носила она маленьким на руках. Коли в маю р. 1889 в Шільдберґу вибух огонь, що знищив 36 хат і 18 стодол, згоріло також і обійстє еї господаря а з ним і невеличкі еї ощадности. Але вірна служниця не питала о своє майно, а ратувала дитинку свого господаря, котрій було тоді вісім місяців; небезпечність була вже дуже велика, бо коли она втікала з дитиною з горіючого будинку, то вже займила ся була на ній хустка на голові. Нині тота дитинка єсть учеником четвертої кляси ґімназияльної. Старушка чує і видить ще дуже добре і може писати та читати без очиць. А тим вже найбільше відзначила ся, що ніколи в житю не просила о ніщо, ані не жадала для себе ніякого права.

— **Великі огні.** З Мельниці доносять, що місточко Устє епіскопске, борщівского повіта, погоріло вчера в полудне. Згоріла більша часть місточка а шкода єсть величезна. Причини огню доси не знати. Близших вістий о тім огню доси ще нема. — В західній Галичині погоріло дня 12 с. м. о 9 год. перед полуднем місточко Беч. Огонь вибух в ринку в льокали пропінацийнім і в короткім часі згоріло 70 домів, між ними і ратуш зі стариною вежею. При огни удушив ся один чоловік в пивници. В послідних тижднях ходила чутка що Беч має погоріти і дійстно кілька разів підкладано огонь, котрий ще в пору угашено. В наслідок того зголошувало ся так богато властителів до асекурациї від огню, що аґентия не хотіла зголошень приймати. — В місточку Рожнітові пов. долиньского згоріло минувшої ночи около 100 домів, а 500 людий остало ся без стріхи.

— **Грім в костелі.** З Рави доносять, що дня 10 с. м. около 4 год. по полудни підчас вечірні вдарив грім у вежу костела в Маґерові а звідтам влетів до середини і пошиб легко 5 осіб. Внаслідок потрясеня повилітали майже всі шиби у вікнах і потовкли ся а ліхтарі на вівтарях поперевертали ся і декотрі річи понищили ся. Загальна шкода виносить 150 корон. Огонь не вибух лиш для того, що люди в костелі пригасили его в хвили, коли займив ся.

— **Гільтайска трійка.** Волоцюги Антін Бржозовский, Александра Угира і Володислав Тарнавский вступили вчера до шинку Манна при ул. Ліндого ч. 1 і там напили ся та наїли ся а відтак зачали робити галабурду, щоби підчас заколоту могли повтікати. Галабурдників арештовано і найдено при них чотири перстені походячі з крадежи. Угира викликала на інспекциї поліциї велику авантуру, а коли еї ведено до арешту, вирвала ся від поліцияна і прискочивши до вікна в комнаті інспекцийній, вибила шибу.

— **Нещаслива пригода.** В нововибудованім домі при ул. Рейтана ч. 2 увійшов вчера до сьвіта бетонярский робітник Михайло Хомек. В домі було темно, а в помості партерового льокалю був отвір до маґазинів під тим льокалем. Хомяк не видів того отвору і впав крізь него на долину на бетоновий поміст з висоти трох метрів і страшно поранив ся в голову; шкіра з чашки відорвала ся від горішної половини аж до уха. Нещасливого відставлено до шпиталю.

— **Смерть в огни.** В ночи з 10 на 11 с. м. около 12 год. вибух огонь в реальности Василя Держка при ул. Паньскій в середині стайні. На поді в стайни спали якраз під ту пору Илько Держко, робітник зі Стрия і якийсь Михайло зі Стебника пов. дрогобицкого; они оба згинули в огни і спалили ся на вуголь. Крім того згоріли 4 коні і 8 штук рогатої худоби. Шкода виносить 2720 К. Будинок був обезпечений на 600 К.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 мая. Прибув сюди вчера князь реґент баварский Люітпольд з дочкою Тересою і дружиною у відвідини до своєї сестри архикн. Адельґунди. Кн. Люітпольд забавить у Відни 12 днів.

Загреб 14 мая. Забуреня тревають дальше. До многих міст вислано войскові залоги.

Константинополь 14 мая. Султан за посередництвом австрийского амбасадора Каліса обернув ся до Австриї з просьбою о відкликане австрийскої фльоти з Солуня.

Софія 14 мая. Князь Фердинанд болгарский повернув сюди з заграниці.

Мадрид 14 мая. Коло міста Тетуан кипить завзята борба між войском мароканьского султана а ворохобниками. Доси погибло по обох сторонах до 3000 людий.

Курс львівский.

Дня 13-ого мая 1903.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 —	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	572 —	577 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97 70	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111 50	—·—
Банку гіпот. 4½%	101 30	102·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102 25	102 95
4% листи застав. Банку краєв. .	99 —	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98 20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98 40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98·10	98·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	103 50	—·—
„ „ „ „ 4½%	102 40	—·—
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98 80	99 50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 90	100·60
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·60	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74 —	79·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54·90	55 90
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	27·—	28.—
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	68 —	72.—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	18 85	19 85
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	116 80	117 50
Доляр америк.	4·80	5·—

хане — зітхане вічне, важке, безконечне, загніваної землї, втомленої сею вічною переміною теплого і ясного літа на осінь холодну, мрачну, вогку...

І буря перевалювала ся заєдно на пустім березї, а спінена ріка з натугою сьпівала свої понурі пісні...

Уладжене човна було лишене всякої вигоди. Було вогко, тісно; крізь діри в дні падали суворі, морозом проймаючі каплї води... студений вітер протискав ся.

Ми сиділи скулені, мовчки, перезяблі. Спати нам не хотїло ся. Пригадую собі, Наташа сиділа сперта о беріг човна, звинена в клубок. Колїна окружила раменами, бороду сперла на колїнах, глядячи уперто на ріку широко розкритими очима. Не ворушилась... І ся неповорушність та тишина — я чув се — поволи будили у мені якусь обаву... Я хотів з нею говорити і не знав, від чого почати.

Вкінци она почала.

— Що за прокляте житє — говорила виразно, наголошуючи слова з тоном глубокого переконаня. Але не було там нарікання. Була занадто рівнодушна, щоби могла жалувати ся. Просто — міркувала, як могла та уміла. Дійшовши до сего висновку, заявила его голосно, чому впрочім і я сам не міг би заперечити. Отже я мовчав. А она якби не спостерегла моеї присутности, сиділа заєдно неподвижна.

— Ліпше було би вдохнути відразу — тягнула Наташа голосом тихим і думаючим сим разом; але й тепер ніяка тінь нарікання не пробивала ся в еї голосі.

Видко роздумуючи про житє, застановляла ся сама над собою і спокійно прийшла до переконаня, що не надієсь до нічого, хиба „здохнути“, щоби охоронити ся від заводів сумного призначеня.

Я дізнавав неспокою та несказаного суму супротив тої докладности розумованя і чув, що коли буду мовчати дальше, стану плакати... А се було-б соромно при женщині, тим більше, що она не плакала. Я рішив ся навязати з нею розмову.

— Хто тебе так побив? — спитав я, не вміючи на разі сказати нічого ніжнійшого та цікавійшого.

— Пашка, сподіваюсь — відповіла голосно, не заїкнувшись.

— Хто се такий?

— Мій любчик... пекар.

— І бє тебе так часто?

— Все, коли пяний.. Досить часто!...

І присунувши ся до мене, стала оповідати про себе, про Пашку, про відносини між ними. Була се одна з тих дївчат без означеного „занятя“, а він пекар з рудими вусами грав дуже добре на катаринці.

Приходив до неї і подобав ся їй дуже, бо був веселий і убирав ся чисто. Мав сурдут за пятнайцять рублів і знамениті високі чоботи. Задля тих всіх причин подобав ся їй і она полюбила его. Однак коли раз стала его коханкою, почав більше пити та побивав еї, що всьо она могла би ще знести, але він посунув ся так далеко, що попри ній почав баламутити инші.

(Конець буде).

Надіслане

Рідка случайність! Практично-методичний курс науки язика анґлїйского, висилає письменно в тиждневих лекциях з вимовою, за нагородою 2 К місячно. Vickers-Янковский, учитель в Голинн коло Калуша, почта в місци.

— **„Зарваницю“**, леґенди В. Щурата (друге видане) можна купувати і замовляти лиш в „Книгарни Ставропигійскій“ по 20 сот. за примірник (з почтовою пересилкою 25 сот.)

Контора виміни
ц. к. управ. галиц. акц.
Банку гіпотечного.
купує і продає
всї папери вартістні і монети
по найточнїйшім курсї дневнім, не числячи нїякої провізиї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Аптика в Королівці

поручає

В. АЛЕРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на $5\frac{1}{2}$% і 1% додатку на кошти адмінїстрациї. за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4%. Сума вкладок на 1256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників

Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єверскии в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа 6 корон разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).